

Νίκος Μαρκάκης
η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ
ΠΟΥ
ΔΕΝ ΠΕΤΟΥΣΕ

1^ο παραμύθι από τη σειρά
«ΜΠΑΜΠΑ, ΠΕΣ ΜΟΥ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ»

Επιμέλεια: Ελένη Γιαννούκου
Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΤΟΥΣΕ
(βασισμένο σε μια ινδική ιστορία, εμπλουτισμένο από εμένα)

«Αυτό που η κάμπια θεωρεί το τέλος του κόσμου,
ο δημιουργός το ονομάζει «πεταλούδα».

Richard Bach

1^η ΕΚΔΟΧΗ : Το παραμύθι μέσα από τη συζήτηση μπαμπά - κόρης

Μπαμπάς : Μαριάννα μου, ακόμα δεν κοιμήθηκες ; Δέκα και μισή η ώρα. Άντε, κοιμήσου, γιατί νυστάζω κι εγώ πάρα πολύ, θέλω να κοιμηθώ.

Μαριάννα : Δε νυστάζω πολύ, μπαμπάκο. Κοιμήθηκα αρκετά το μεσημέρι. Μπαμπά, πες μου μια ιστορία με το στόμα, για να κοιμηθώ...

Μπαμπάς (χαριτολογώντας) : **Μιας και δε νυστάζεις εσύ και νυστάζω εγώ, δε μου λες εσύ μια ιστορία για να κοιμηθώ εγώ ;**

Μαριάννα : Αα, όλα κι όλα ! Εσύ είσαι ο μπαμπάς, εσύ πρέπει να πεις την ιστορία κι όχι εγώ.

Μπαμπάς : Εντάξει. Ποιο θες να σου πω ; Τη Χιονάτη και τους 7 νάνους ; Τον Πινόκιο ; Τον παπουτσωμένο γάτο ; Ή μήπως να σου διαβάσω κάποιον από τους μύθους του Αισώπου που μ' αρέσουν πολύ ;

Μαριάννα : Όχι ! Όχι ! Πες μου μία με το στόμα.

Μπαμπάς : Με το στόμα θα σου την πω. Πώς θα σου την πω ; Με τη μύτη ή μήπως με τ' αυτιά ;

Μαριάννα : Όχι, όχι ! Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ να μου φτιάξεις μια δική σου, απ' το μυαλό σου.

Μπαμπάς : Α, τώρα κατάλαβα ! «Μία με το στόμα»... Μάλιστα ... Βεβαίως, γιατί όχι ; Ευκαιρία να γίνω και παραμυθάς !

Μαριάννα : Λοιπόν, σκέφτηκες ;

Μπαμπάς : Κάτσε, βρε, δεν είμαι και πύραυλος ! Για κάτσε να κουρδίσω το μυαλό μου ... Τη βρήκα ! Θα σου πω... Θα σου πω την ιστορία της πεταλούδας που δεν πετούσε !

Μαριάννα : Της πεταλούδας που δεν πετούσε !... Πω πω !! Τρομερό ! Κάτσε να ξαπλώσω λίγο πιο αναπαυτικά. Έτοιμη! Είμαι όλο αυτιά.

Μπαμπάς: Που λες Μαριάννα, μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στο νησί της πεταλούδας ο κυρ Ερμής ο αγρότης, ο οποίος ...

Μαριάννα : Στο νησί της πεταλούδας ; Ποιο είναι αυτό το νησί, καλέ μπαμπά ;

Μπαμπάς : Το νησί της πεταλούδας είναι η , είναι η..... ,

Μαριάννα : Άντε, ας το πάρει το ποτάμι !

Μπαμπάς : Είναι η Αστυπάλαια, ένα νησί που έχει σχήμα πεταλούδας, γι' αυτό και οι κάτοικοί του το ονομάζουν «νησί της πεταλούδας». Ζούσε λοιπόν εκεί ο Ερμής ο αγρότης με την οικογένειά του, τη γυναίκα του την κυρα-Αφροδίτη και τα τρία του παιδιά, την Ελένη, τη Βιβή και την Ειρήνη. Ήταν πάρα πολύ καλός άνθρωπος. Ευγενικός, δίκαιος, καλόψυχος, ήρεμος, πράος.

Μαριάννα : «Πράος» ; Γατί πράος ; Έκανε πολλά «προυτς» ;

Μπαμπάς: Χα, χα, όχι βρε, «πράος» σημαίνει ήρεμος, ότι δε θυμώνει, δε φωνάζει. Λοιπόν, ο Ερμής ο αγρότης όλους τους βοηθούσε, για όλους είχε έναν καλό λόγο να πει, καλό και μόνον καλό, όλους τους δικαιολογούσε : «Ε, άνθρωπος είναι και ο κυρ-Μανόλης, έκανε ένα λάθος, θα τον καταδικάσουμε ; Ξέρεις κανέναν άνθρωπο που δεν έχει κάνει και κανένα λάθος ; Ποιος είμαι εγώ που θα καταδικάσω αυτούς ; Σάμπως είμαι καλύτερος εγώ ; Πόσες και

πόσες φορές δεν αδίκησα ανθρώπους, δεν έβλαψα - σίγουρα - κάποιους, ακόμα κι αν δεν είχα τέτοια πρόθεση. Ο αλάνθαστος ας ειρωνευτεί πρώτος, ας κοροϊδέψει πρώτος, ας καταδικάσει πρώτος.»

Και να σκεφτείς πως ήταν «αγράμματος» ... **Αγράμματος ναι, απαίδευτος όχι.** Είχε μια πολύ βαθιά ανθρωπιστική παιδεία μέσα του, όπως βλέπεις. Είχε φοιτήσει στο καλύτερο σχολείο, **είχε το καλύτερο ... πτυχίο, το πτυχίο της ζωής.**

Αυτός ήταν και ένας ακόμα λόγος για να τον σέβονται, να τον εκτιμούν και να τον αγαπάνε όλοι στο χωριό. Είχε κι ένα χωραφάκι κι από αυτό ζούσε την οικογένειά του. Είχε μέσα τα ελαιόδεντρά του, τις ντοματιές του, τα κλήματά του, τα ζαρζαβατικά του, τα οπωροφόρα του. Μοσχομύριζε ο τόπος από τις μανταρινιές, τις πορτοκαλιές, τις λεμονιές, τα πεπόνια και τα καρπούζια. Και σε ένα κομμάτι του χωραφιού, εκεί, μπροστά στο σπίτι, είχε φυτέψει, μαζί με την κυρα-Αφροδίτη τα καλλωπιστικά φυτά, γιασεμιά, τριανταφυλλιές, γεράνια κι ό,τι άλλο βάζει ο νους σου. Πανδαισία των χρωμάτων τώρα που μπήκε η άνοιξη! Και μπροστά στην πόρτα υπήρχαν δυο μεγάλες μουριές για να του κάνουν ίσκιο το καλοκαίρι - του άρεσε να βγάζει ένα στρώμα έξω και να κοιμάται εκεί τα βράδια, ακούγοντας τα τριζόνια. Είχε και μια ιτιά κλαίουσα, ...

Μαριάννα : Κλαίουσα ; Έκλαιγε ; Γιατί έκλαιγε ; Κλαίνε τα δέντρα, βρε μπαμπά;

Μπαμπάς : Τη λέμε «κλαίουσα» επειδή τα κλαδιά της δεν πάνε προς τα πάνω, όπως πάνε στα άλλα δέντρα, αλλά προς τα κάτω, σχηματίζοντας μια «ομπρέλα», κι έτσι μοιάζει να είναι λυπημένη, γι' αυτό την ονομάσαμε κι έτσι.

Είχε, που λες σηκωθεί νωρίς, πολύ νωρίς, όπως πάντα, γιατί ο Ερμής ο αγρότης κοιμόταν με τις κότες και ...

Μαριάννα : Κοιμόταν με τις κότες ; Καλέ στο κοτέτσι πήγαινε και κοιμόταν ; Δεν τον μάλωνε η γυναίκα του ; Εμένα γιατί με μαλώνει η μαμά, όταν ανεβαίνω στο κρεβάτι κι είναι οι πατούσες μου λίγο λερωμένες ;

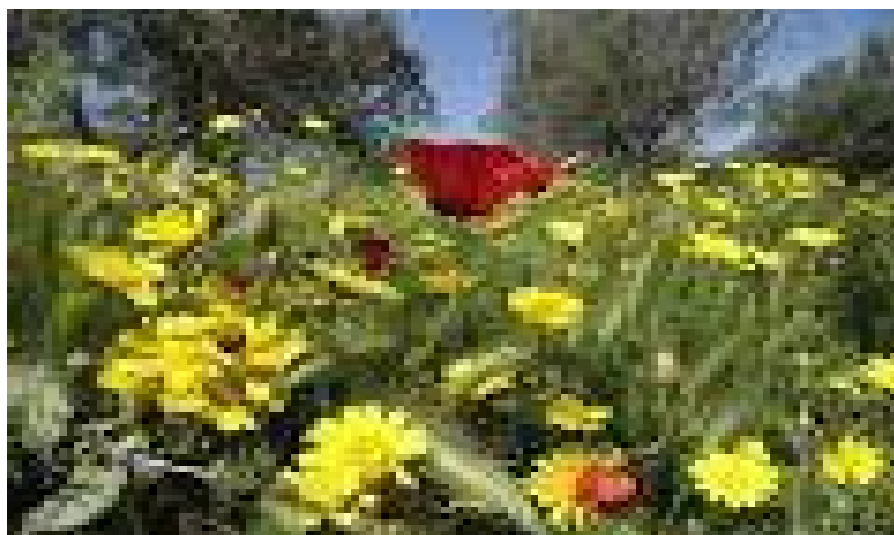
Μπαμπάς : Όταν λέμε «κοιμάται με τις κότες», εννοούμε ότι ξαπλώνει πολύ νωρίς, όπως κάνουν και οι κότες δηλαδή. Λοιπόν που είχαμε μείνει ;

Μαριάννα : Εκεί που ξύπνησε νωρίς ...

Μπαμπάς: Ναι, ξύπνησε νωρίς και πήγε να σκαλίσει το χωράφι, τα καλλωπιστικά λουλούδια του, να γίνει το χώμα πιο αφράτο, να φτιάξει και ένα αυλάκι γύρω από το κάθε λουλούδι, για να μην φεύγει το νερό. Είχε και δυο γαϊδουράκια που τον βοηθούσαν στη δουλεία του. Ήτανε και η παρέα του στις ατέλειωτες ώρες δουλειάς...

Μαριάννα : Ναι, ναι, ό,τι κάνει κι ο παππούς ο Φώτης στη Σαλαμίνα, για να ποτίζει τα δέντρα !

Μπαμπάς : Ακριβώς. Μάλιστα, τώρα που είχε μπει για τα καλά η άνοιξη - τέλος Απρίλη ήταν, χαρά Θεού - είχαν φυτρώσει και μερικά αγριόχορτα, παπαρούνες, μαργαρίτες και το σημείο αυτό ήταν λες και το είχε ζωγραφίσει ο καλύτερος ζωγράφος...

Μαριάννα : Ο ... Πικάσος ;

Μπαμπάς : Πικάσο , καλέ, όχι Πικάσος, Ισπανός ήταν, όχι Έλληνας. Ναι, Μαριάννα μου, αυτός κι ακόμα πιο καλός ζωγράφος ...

Μαριάννα : Ακόμα πιο καλός ζωγράφος ; Υπάρχει πιο καλός ;
Μήπως εσύ, μπαμπά ;

Μπαμπάς : Εεεε, όχι και τόσο καλός σαν κι εμένα ! Έλα, βρε, πλάκα κάνω. Εγώ, ούτε στο δαχτυλάκι του δεν τον φτάνω. Αλλά υπάρχουν κάποιοι που ζωγραφίζουν καλύτερα από αυτόν.

Μαριάννα : Ποιοι, καλέ μπαμπά ; Ποιοι ;

Μπαμπάς: Τα παιδιά, Μαριάννα μου, τα **παιδιά είναι οι καλύτεροι ζωγράφοι**. Έτσι είχε πει ο ίδιος ο Πικάσο.

Μαριάννα : Τα παιδιά !!! Ούτε που το φανταζόμουνα ! Και γιατί τα παιδιά κι όχι οι μεγάλοι ;

Μπαμπάς : **Γιατί τα παιδιά ζωγραφίζουν με την καρδιά τους..**

Μαριάννα : Γιατί, οι μεγάλοι πώς ζωγραφίζουν ;

Μπαμπάς : Με το μυαλό τους, Φασολάκι, με το μυαλό τους...

Μαριάννα : Δεν το καταλαβαίνω, δεν το καταλαβαίνω, κι έχω αρχίσει και νυστάζω. Ζωγραφίζουν «με την καρδιά τους», «με το μυαλό τους».... Εγώ πάντως ζωγραφίζω με το χέρι μου !

Μπαμπάς : Σιγά σιγά θα τα καταλάβεις όλα. Σιγά σιγά... Λοιπόν, Μαριάννα μου, πήρε την τσάπα του ο Ερμής να τσαπίσει τα αγριολούλουδα, αλλά το χέρι του έμεινε μετέωρο...

Μαριάννα : Μετέωρο ; Τι θα πει «μετέωρο» ;

Μπαμπάς : Έτσι όπως το είχε σηκώσει το χέρι του, έμεινε ακίνητο, δεν το κούνησε δηλαδή καθόλου. Σκέφτηκε λοιπόν ο Ερμής : «Κι αυτά πλάσματα του Θεού είναι, γιατί να τα κόψω ; **Για όλα υπάρχει χώρος στο χωράφι**. Κι είναι τόσο όμορφα τα χρώματά τους... Ομορφαίνουν πολύ το χωράφι μας. Θα τα αφήσω λοιπόν, και θα κόψω μερικά τριαντάφυλλα να τα βάλω στο βάζο».

Δεν είχε προλάβει να ολοκληρώσει τη σκέψη του, γυρίζει λίγο το βλέμμα του, και τι να δει ! Ένα ζευγάρι πολύχρωμες πεταλούδες, καθόταν πάνω στη μουριά και κάτι έκανε...

Μαριάννα : Τι έκανε ; Έπαιζε, προφανώς.

Μπαμπάς : Όχι, όχι, δεν έπαιζε, έκανε κάτι πολύ σημαντικό : η Θηλυκή πεταλούδα άφηνε τα αυγά της πάνω στα φύλλα της μουριάς, προσεκτικά προσεκτικά... Πλησίασε αθόρυβα πιο κοντά, όχι όμως τόσο κοντά ώστε να τρομάξουν και να φύγουν. Σταμάτησε να θαυμάσει τη **μαγική στιγμή : Η ζωή γεννάει ζωή...**

Λοιπόν, ποια συναισθήματα λες να ένιωσε εκείνη τη στιγμή ο Ερμής ο αγρότης ;

Μαριάννα : Χαρά, συγκίνεια, ευτυχία, φόβο μην τα φάει τ' αυγά κανένα πουλάκι, αγάπη, ανακούφιση, ελευθερία.... Δε βρίσκω άλλα.

Μπαμπάς : Μπράβο ! Είσαι τρομερή ! Βρήκες περισσότερα απ' όσα φανταζόμουν . Είδες πώς είναι ο άνθρωπος, καρδούλα μου ! Βλέπεις

πόσα συναισθήματα μπορεί να έχει την ίδια στιγμή! Μόνο να κάνουμε και μία διόρθωση: Δε λέμε «συγκίνεια», αλλά «συγκίνηση».

Μαριάννα: Γιατί λέγεται συγκίνηση;

Μπαμπάς: Η λέξη αυτή παράγεται, βγαίνει από δύο άλλες λέξεις. Βρες τις!

Μαριάννα: «Συγκινήθηκα» και «συγκινήθηκες».

Μπαμπάς: Χμ, λοιπόν η λέξη «συγκίνηση» παράγεται από τις λέξεις «συν» + «κίνηση».

Μαριάννα: Κίνηση που πάμε κάπου ή που κουνάμε το χέρι μας;

Μπαμπάς: Η λέξη αυτή έχει δύο σημασίες: Απ' τη μια η συγκίνηση είναι ένα συναίσθημα που μας γεμίζει αγαλλίαση, ευτυχία και χαρά. Εγώ κι η μαμά κλαίγαμε από συγκίνηση όταν γεννήθηκες εσύ κι η αδερφούλα σου. Συγκινηθήκαμε επίσης κι όταν είπες την πρώτη σου λέξη («μαμά»), όταν έκανες το πρώτο σου βήμα, όταν πήγες για πρώτη φορά στο σχολείο, όταν έπαιξες στη Χριστουγεννιάτικη γιορτή.

Απ' την άλλη, χρησιμοποιούμε αυτή τη λέξη στον πληθυντικό, για να δείξουμε ότι διακινήθηκαν μέσα μας, ότι νιώσαμε πολλά και διάφορα συναισθήματα, ευχάριστα και δυσάρεστα. Λέμε π.χ. ότι, όταν βλέπαμε τις ταινίες «Ψάχνοντας τον Νέμο» ή την «Εποχή των παγετώνων» ή το «Ψυχρά κι ανάποδα» με την Έλσα και την Άννα, νιώσαμε πολλές «συγκινήσεις», πολλά συναισθήματα. Ξέρεις τι είναι τα συναισθήματα;

Μαριάννα: Ναι, ξέρω. Είναι, όταν πάω στην παιδική χαρά με τη φίλη μου την Κατερίνα και κάνουμε κάτι που μου αρέσει, αισθάνομαι χαρά.

Μπαμπάς: Τι ωραία που τα λες! Αυτό ακριβώς είναι τα συναισθήματα: αυτό που αισθανόμαστε βαθιά μέσα στην ψυχή μας κι επηρεάζει το σώμα μας, τη σκέψη μας, τη συμπεριφορά μας. Μας κυριεύουν, μας διαπερνούν, μας «σπρώχνουν», μας ωθούν, μας «κινούν» να κάνουμε κάτι. Μας κινούν. Γι' αυτό τα λέμε και «συν + κινήσεις». Ξέρεις άλλα συναισθήματα;

Μαριάννα: Ξέρω κι άλλα, πάρα πολλά!

Μπαμπάς: Πες μου κανένα.

Μαριάννα : Όταν κάποιος μου λέει κάτι να μην το κάνω, αλλά εγώ θέλω να το κάνω, νιώθω θυμό.

Μπαμπάς : Πολύ ωραία. Κάποιο άλλο ;

Μαριάννα : μερικές φορές, όταν αργεί ο μπαμπάς, νιώθω φόβο.

Μπαμπάς : Τότε αργεί ο μπαμπάς ;

Μαριάννα : Μερικές φορές στο σχολείο, που αργούσε να κατέβει από την τάξη του. Κι όταν αργεί η μαμά και μου λείπει, νιώθω λύπη ή αλλιώς θλίψη.

Μπαμπάς : Είσαι ...

Μαριάννα : Θέλω να πω κι άλλα. Όταν περιμένω τις φίλες μου κι αυτές αργούν, νιώθω βαρεμάρα.

Μπαμπάς : Και κάτι άλλο. Τι ;

Μαριάννα :

Μπαμπάς : Ανυπο....

Μαριάννα : Ανυπομονησία!

Μπαμπάς : Είσαι αστέρι ! Λοιπόν, μου έδωσες κι άλλη ιδέα για παραμύθι «με το στόμα» : «Ο χορός των συναισθημάτων» ! Θα σου το πω κάποια άλλη φορά.

Μαριάννα : Όταν έρχονται σπίτι οι φίλες μου και μου φέρνουν και δώρο, νιώθω χαρά κι αγάπη !

Μπαμπάς: Καρδούλα μου, με συγκίνησες. Είμαι ο πιο τυχερός μπαμπάς του κόσμου που έχω εσένα κόρη μου. Έλα να σου δώσω ένα φιλάκι. (Την αγκαλιάζω και τη φιλάω). Ε, ξεχαστήκαμε, ο Ερμής ο αγρότης περιμένει. Πάμε πίσω στις πεταλούδες.

-Ω, ένα ζευγάρι πεταλούδες ήρθε ν' αφήσει τα αυγά του στο χτήμα μας. Τι τυχεροί που είμαστε! είπε μέσα του ο Ερμής ο αγρότης. Ήρθαν να μας «ευλογήσουν», θα γεμίσει αγάπη το σπίτι μας, αγάπη, χαρά, γαλήνη.

Μαριάννα : Να μας ευλογήσουν ; Τι είναι καλέ, παπάδες ;

Μπαμπάς : Όχι, αλλά οι ινδιάνοι τις θεωρούν **σημάδι καλοτυχίας** κι **ευημερίας**. Γι' αυτό κάνουν τον «χορό της πεταλούδας», για να τους ευλογήσουν οι πεταλούδες ... Και οι Κινέζοι πιστεύουν πως **δύο πεταλούδες που πετούν μαζί, είναι σύμβολο αγάπης**. Πιστεύουν ότι **φέρνουν χαρά, γαλήνη και γνώση**. Γι' αυτό τα λέει αυτά ο Ερμής.

Μαριάννα : Να τον μάθουμε κι εμείς αυτόν τον χορό, μπαμπά. Ο χορός των πεταλούδων !!... Τι ωραία ! Για λέγε, τι έγινε παρακάτω ;

Μπαμπάς : «Θα έρχομαι κάθε πρωί να παρατηρώ τους ... νέους νοικάρηδες του δέντρου, τα αυγά» , σκέφτηκε ο Ερμής ο αγρότης. «Θα τα προστατεύω κιόλας, μην έρθουν και τα φάνε τίποτα πουλάκια. Τι τυχεροί που είμαστε ! Θα 'χουμε γεννητούρια στο χωράφι μας, θα γεμίσουμε πεταλούδες, τι ωραία ! Τρέχω να το πω και στους άλλους, να χαρούν κι εκείνοι».

Μαριάννα : Και αυτά τα πεταλούδια θα γεννήσουν άλλα, κι αυτά άλλα κι αυτά άλλα και πάει, πάει, πάει ...

Μπαμπάς : Κι από κείνη τη μέρα, ο Ερμής ο αγρότης είχε έναν ακόμη λόγο να ξυπνάει με όρεξη για δουλειά : Φρόντιζε και

προσπάτεψε τα αυγά της πεταλούδας. Λες και ήταν δικά του. Λες και ήταν παιδιά του. Κι όσο πλησίαζαν οι μέρες που θα έσκαγαν τα αυγά, τόσο αυξανόταν η αγωνία του, αλλά και η χαρά του. Μετρούσε τις μέρες ...

Ώσπου ένα βράδυ, μετά από υπολογισμούς που έκανε, ξανά και ξανά, για να σιγουρευτεί ότι ήταν σωστοί, κατέληξε στο συμπέρασμα πως αύριο ξημερώνει η ... μεγάλη μέρα, που θα βγουν οι πεταλούδες από τα αυγά. «Πεταλούδες» ; Τρόπος του λέγειν , δηλαδή, διότι, όταν γεννιούνται οι πεταλούδες, δεν είναι πεταλούδες, αλλά...

Μαριάννα : Δεν είναι πεταλούδες; Και τι είναι ; Τζιτζίκια ; Άσε μας, βρε μπαμπά-γουρουνάκι, θα μας τρελάνεις νυχτιάτικα... Άσε με κι αρχίζουν να κλείνουν τα μάτια μου...

Μπαμπάς : Έι, μην κοιμηθείς τώρα ! Τώρα που κορυφώνεται η αγωνία; Τώρα που άρχισα να ξυπνάω εγώ ; Λοιπόν, οι πεταλούδες, όταν γεννιούνται δεν είναι, δε λέγονται πεταλούδες, αλλά κάμπιες. Κι είναι ασχημούλες μάλιστα ! Δεν έχουν καν τη μορφή πεταλούδας, αλλά σκουληκιού. Οι πεταλούδες, Μαριάννα μου, ώσπου να γίνουν κανονικές πεταλούδες - τέλεια έντομα, όπως λέμε - περνάνε από αλλαγές που λέγονται μεταμορφώσεις. Αλλάζουν μορφή, και πρώτα, όπως σου είπα, γίνονται κάμπιες.

Μαριάννα : Κάμπες !... Αλλαγές ! ... Μεταμορφώσεις ! Δεν καταλαβαίνω... Εξήγησέ μου.

Μπαμπάς : Ναι, Μαριάννα μου, Η αλλαγή αυτή που περνά η πεταλούδα είναι η μεγαλύτερη και η εντυπωσιακότερη μεταμόρφωση που παρατηρείται στο ζωικό βασίλειο, στα ζώα. Είναι μαγική !! Από μια άσχημη κάμπια γίνεται μια πανέμορφη πεταλούδα ! **Να μπορούσαμε να το κάναμε κι εμείς οι άνθρωποι αυτό, όσο μεγαλώνουμε να γινόμασταν και πιο καλοί, πιο «όμορφοι», τι καλά που θα 'τανε...**

Μαριάννα : ! Και; Τι γίνεται μετά ; Για λέγε, για λέγε, τι γίνεται μετά ; Τι κάνουν αυτές οι, πως τις είπες, «κάμπες»;

Μπαμπάς : Κάμπιες . Κά-μπιες. Κά-μπιες. Μετά, αυτές οικυρίες, οι κάμπιες αρχίζουν και τρώνε τα φύλλα του δέντρου. Και είναι αχόρταγες ! Τρώνε, τρώνε, τρώνε και δε σταματάνε. Το μόνο που κάνουν είναι να τρώνε διαρκώς. Και μεγαλώνουν πολύ γρήγορα.

Μαριάννα : Δεν κάνουν ένα διαλειμματάκι όπως εγώ ;

Μπαμπάς : Όχι, δε σταματάνε καθόλου. Και έτσι μεγαλώνουν πολύ γρήγορα. Βιάζονται, γιατί όλα πρέπει να γίνουν καθώς πρέπει και στην ώρα τους. Και, που λες, αφού μεγαλώσουν αρκετά, πάνε σε ένα σημείο του δέντρου και κει αρχίζουν μόνες τους να υφαίνουν πολύ λεπτά μεταξωτά νήματα και μετά, με αυτά τα νήματα να πλέκουν το ... σπιτάκι τους, τη φωλίτσα τους, το κουκούλι τους. Με πολλή υπομονή και μεγάλη επιμέλεια...

Μαριάννα : Όπως και η αράχνη που πλέκει τον ιστό της ;

Μπαμπάς : Όχι ακριβώς... Οι κάμπιες πλέκουν το κουκούλι τους, αλλά μένουν μέσα, ώσπου το κουκούλι τις τυλίγει εντελώς. Υφαίνουν, υφαίνουν, υφαίνουν, ώσπου , την κατάλληλη ώρα, βρίσκονται τυλιγμένες ολόκληρες μέσα σε ένα θερμό κουκούλι. Στο δικό της η καθεμιά.

Και μετά ... περιμένουν, περιμένουν υπομονετικά. Δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να περιμένουν... Αναμένουν την μεταμόρφωσή τους σε πεταλούδα.

Μαριάννα : Μπαμπά, τ' αποφάσισα. Τις απόκριες θα ντυθώ πεταλούδα. Κι εγώ ξεκίνησα μική - μική κι ασχημούλα, κι όλο έτρωγα, έπινα δηλαδή, το γάλα της μαμάς και τώρα έγινα κι εγώ όμορφη και μεγάλη, σαν τις πεταλούδες.

Μπαμπάς : Μάλλον οι πεταλούδες γίνανε όμορφες όπως εσύ, Μαριάννα μου ... Ναι, κι ο άνθρωπος μια ... «πεταλούδα», μια «μέλισσα», είναι, μόνο που μερικοί προτιμούν να γίνουν «μύγες»...

Μαριάννα : Μέλισσα, μύγες, τι εννοείς, πατερούλη ;

Μπαμπάς : Οι πεταλούδες, οι μέλισσες πάνε στην ομορφιά, στα λουλούδια. Οι μύγες στην ασχήμια, στις ακαθαρσίες. Αυτά, θα στα εξηγήσω σε κάποια άλλη ιστορία. Λοιπόν, φαντάσου τη χαρά του Ερμή και της οικογένειάς του, που τα ζούσανε αυτά λεπτό προς λεπτό. Πετούσε από τη χαρά του ο Ερμής. Όμως η αγωνία του δεν είχε φύγει εντελώς, διότι η ... ζωή δεν είχε ολοκληρώσει ακόμα το έργο της. Βρισκόμαστε στο δεύτερο στάδιο, στη δεύτερη αλλαγή. Τώρα η κάμπια μπήκε στο κουκούλι της, κι αρχίζει να αλλάζει, να μεταμορφώνεται. Γι αυτό δεν την λέμε κάμπια πλέον, αλλά χρυσαλίδα.

Μαριάννα : Όπως κι εμένα που με λέτε Χρυσομαλλούσα, καμιά φορά.

Μπαμπάς : Περίπου. Λοιπόν, η χρυσαλίδα κάθεται στο κουκούλι της και περιμένει. Περιμένει να αλλάξει το σώμα της, να αρχίσουν να βγαίνουν τα φτερά και να γίνει κανονική πεταλούδα. Κι όταν νιώσει έτοιμη, τότε αρχίζει να ανοίγει το κουκούλι με πολύ κόπο και μεγάλη προσπάθεια, γιατί είναι η ώρα να βγει έξω και να αρχίσει πλέον να πετάει. Είναι η πιο κρίσιμη στιγμή... **Δε βγαίνει έτσι εύκολα όπως βγαίνει το κοτοπουλάκι από τ' αυγό. Βγαίνει από το κουκούλι της παλεύοντας, προσπαθώντας πάρα πολύ.**

Όσπου ξυπνάνε ένα πρωί και δε νιώθουν πλέον χρυσαλίδες, δε νιώθουν δυσκίνητες. Κι αρχίζουν να κουνάνε τα φτερά τους, σπάνε το κουκούλι τους και πετάνε ελεύθερες στον ουρανό. Κανονικές, πανέμορφες πεταλούδες!

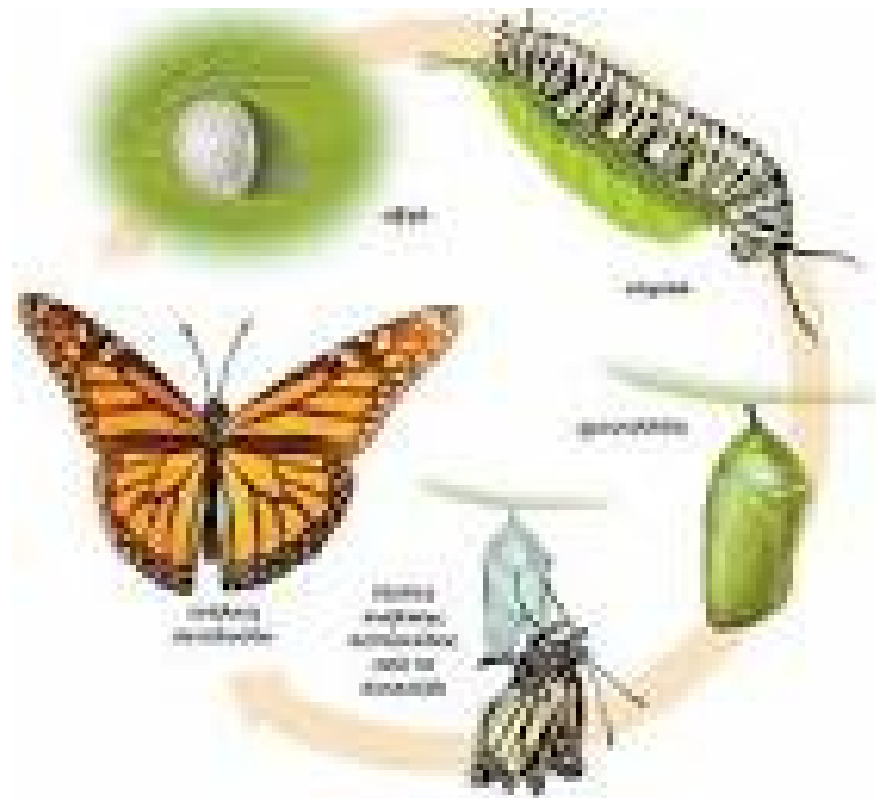

Δεν μπορείς να φανταστείς τη χαρά του Ερμή του αγρότη, όταν έβλεπε ένα ένα τα κουκούλια να ανοίγουν και να ξεπροβάλλουν από μέσα οι πανέμορφες, πολύχρωμες - σαν τους γονείς τους - πεταλουδίτσες, διστακτικά, άγαρμπα στην αρχή, θαρραλέα, σταθερά στη συνέχεια. Ήταν απερίγραπτη.

Αυτός είναι και ο κύκλος ζωής της πεταλούδας : Από το αυγό βγαίνει η κάμπια, μετά γίνεται χρυσαλίδα και μετά κανονική πεταλούδα. Τρεις αλλαγές, τρεις μεταμορφώσεις : κάμπια, χρυσαλίδα, πεταλούδα. Κάμπια, χρυσαλίδα, πεταλούδα. Τα θυμάσαι ; Μπορείς να τα πεις ;

Μαριάννα : Αμέ ! Κάμπια, χρυσαλίδα, πεταλούδα.

Μπαμπάς : Μπράβο, πεταλούδι μου, είσαι τρομερή ! Να τα όλα μαζί τα στάδια στις εικόνες.

Εκεί όμως που ήταν χαρούμενος κι είχε απορροφηθεί από το χορό των πεταλούδων, παρατήρησε κάτι : Μια πεταλουδίτσα δυσκολευόταν να βγει από το κουκούλι της. Προσπαθούσε, προσπαθούσε, αλλά δεν τα κατάφερνε.

Σπάραξε η καρδιά του Ερμή. «Τι να κάνω ;», σκέφτηκε. «Δεν θα τα καταφέρει μόνη της, πρέπει να την βοηθήσω !», συλλογίστηκε. Πλησίασε πιο κοντά. Έπιασε το κουκούλι όσο μπορούσε πιο απαλά και με τα νύχια του άνοιξε λίγο τη σχισμή, ίσα ίσα για να περάσει, να βγει η πεταλούδα. Και, τσουπ, αυτή βγήκε αμέσως έξω ! Χαρά κι ανακούφιση για τον Ερμή τον αγρότη.

Η χαρά του όμως κι η ανακούφισή του δεν κράτησαν παρά μόνο μερικές στιγμές, διότι τώρα η αγωνία του επανήλθε δριμύτερη, πιο

μεγάλη δηλαδή. Τώρα μάλιστα ένιωθε και λύπη καθώς και θυμό για τον εαυτό του...

Μαριάννα : Αγωνία, λύπη, θυμό ; Για τον εαυτό του ; Γιατί ; Τι έγινε ; Πέθανε η πεταλούδα ;

Μπαμπάς : Όχι, η πεταλούδα δεν πέθανε, αλλά....., αλλά

Μαριάννα : Αλλά, τι ; Πες το, βρε μπαμπά.

Μπαμπάς : Δεν πέθανε, αλλά δεν μπορούσε να πετάξει... Προσπαθούσε, ξαναπροσπαθούσε, τίποτα. Μάταιοι οι κόποι της. Σε λίγη μάλιστα ώρα, κουρασμένη καθώς ήταν, σταμάτησε τις προσπάθειες κι άρχισε να περπατάει στο χώμα, αντί να πετά πάνω στον ουρανό...

Μαριάννα : Η πεταλούδα που δεν πετούσε ! Πω πω ! Σαν να λέμε άνθρωπος που δεν περπατά, ψάρι που δεν κολυμπά, λαγός που δεν τρέχει.... Πω πω !

Μπαμπάς : Τραγικό, Μαριάννα μου, τραγικό.... Όσο για τον Ερμή, δεν τον χωρούσαν τα ρούχα του. Κόντευε να σκάσει από τη λύπη του.

-Τι έκανα ! Τι έκανα ! Πήγα να τη βοηθήσω και τελικά την κατέστρεψα... Δεν έπρεπε να τη βοηθήσω, δεν έπρεπε να το κάνω αυτό ! Έπρεπε να περιμένω. Τι ανόητος που ήμουν ! Πώς δεν το έβλεπα ; Η προσπάθεια που έκανε ήταν αυτό που δυνάμωνε τα φτερά της. Όσο προσπαθούσε, τόσο δυνάμωναν τα φτερά της. Κι όταν θα ήταν δυνατά αρκετά, θα έσπαγε μόνη της το κουκούλι της και θα πετούσε μια χαρά ... Η βοήθεια που της πρόσφερα της έκανε κακό, ήταν καταστροφική. Έπρεπε να την αφήσω αβοήθητη. Αυτή θα ήταν η μεγαλύτερη βοήθεια που θα μπορούσα να της προσφέρω, αυτή τη στιγμή. Πραγματική βοήθεια, «μεγαλωτική» βοήθεια κι όχι βοήθεια που κασιιάζει. Πρέπει να προηγηθεί η «σταύρωση», για να έρθει η «ανάσταση». Κανείς δε μαθαίνει να «πετά», κυριολεκτικά και μεταφορικά, όσο κρατιέται στις πλάτες των άλλων και πετούν οι άλλοι γι' αυτόν. Δε χείρεσαι και πέταγμα ... Είσαι κι εξαρτημένος από τους άλλους, δεν είσαι ελεύθερος... Πω πω, τι έκανα ! Πω πω, τι έκανα ! ...

Εγώ την καταδίκασα, εγώ και θα την σώσω. Αν την αφήσω εδώ, θα πεθάνει ή θα την φάει κανένα πουλάκι ή καμιά γάτα. Θα την πάρω στο σπίτι, θα της φτιάξω ένα σπιτάκι και θα την φροντίζω ... σαν παιδί μου.

Έσκυψε και την πήρε απαλά στα χέρια του που έτρεμαν. Της έδινε ώθηση να πετάξει, αλλά η πεταλούδα δεν τα κατάφερνε. Έπεφτε και πάλι κάτω. Ξανά και ξανά. Ώσπου το πήρε απόφαση : δε θα πετούσε ποτέ ! Πήγε περίλυπος στο σπίτι του. Της έφτιαξε ένα σπιτάκι έβαλε και χώμα και λουλούδια, για να νιώθει σαν στο σπίτι της. Η λύπη όμως είχε επισκιάσει τη χαρά από τις τόσες άλλες πεταλούδες που ήδη πετούσαν στον ουρανό.

Εκείνη τη μέρα, Μαριάννα μου, ο Ερμής δεν έφερε καλά μαντάτα στην οικογένειά του. Το γεγονός αυτό επισκίασε τα πάντα. Εκείνη τη μέρα ούτε δούλεψε στο χωράφι ούτε έφαγε. Την πέρασε καθισμένος σε μια πολυθρόνα, ακούνητος, αμίλητος, αγέλαστος. Δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά ψωμί... **Το μόνο καλό, ότι πήρε από την πεταλούδα ένα σπουδαίο «μάθημα».**

Μαριάννα : Και τελικά, τι κρίμα, η πεταλούδα δεν πέταξε ποτέ !!...

Μπαμπάς : Περίμενε, βρε, δεν τέλειωσε ακόμα η ιστορία. Λοιπόν, η Πνοή* , η πεταλούδα που δεν πετούσε δηλαδή (αυτό το όνομα της είχε δώσει η οικογένεια του Ερμή του αγρότη), δεν είχε δυνατά φτερά, αλλά είχε ψυχή**, είχε πολύ ... τσαγανό, θέληση και πείσμα για ζωή. **Ούτε έκλαιγε μοιρολατρικά τη μοίρα της ούτε παραιτήθηκε.** Το αντίθετο μάλιστα. Το έβαλε πείσμα να κάνει ό,τι μπορεί, **να το παλέψει όσο μπορεί.** Γυμναζόταν, γυμναζόταν, προσπαθούσε όλο και πιο πολύ κάθε μέρα, και είχε καταφέρει να κάνει μεγαλύτερα πηδηματάκια και μπορούσε έτσι να πηδήξει από ένα λουλουδάκι στο ακριβώς διπλανό του που ήταν πολύ κοντά.

-Καημένη, Πνοή, τι έπαθες, πόσο μόνη είσαι, της έλεγαν οι άλλες πεταλούδες που πετούσαν ψηλά και την έβλεπαν που δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν την έκαναν μάλιστα και παρέα, γιατί ντρέπονταν να κάνουν παρέα με μια «παρακατιανή», όπως έλεγαν. Κάποιες μάλιστα την κορόιδευαν κιόλας.

- Καημένη ; Γιατί καημένη ; απαντούσε θαρρετά η Πνοή. **Κανείς δεν μπορεί να λέγεται καημένος, παρά μόνο αν το θελήσει ο ίδιος.** Και πείσμωνε ακόμα περισσότερο και προσπαθούσε ακόμα πιο πολύ να πετάξει. Κι ούτε τους κρατούσε κακία ούτε τίποτα... Και δεν νιώθω μόνη... Έχω παρέα τον αέρα, έχω τα σύννεφα, έχω τα λουλούδια, έχω τους ήχους, έχω τις μυρωδιές, έχω τον εαυτό μου, έχω τις σκέψεις μου, τα όνειρά μου, έχω και κάτι που δεν έχετε εσείς, ... τους ανθρώπους. Εσείς τους έχετε ; Όχι, γιατί τους φοβάστε, διότι σας κυνηγάνε. Εγώ, τέτοιους φόβους δεν έχω...

Έτσι περνούσαν οι μέρες ώσπου μπήκε κι ο Θεριστής, ο Ιούνιος, κι οι ζέστες άναψαν. Η ζωή ξαναβρήκε το ρυθμό της και συνέχισε να κυλά ανάμεσα στο σπίτι του Ερμή του αγρότη, που είχε πλέον κι αυτός αποδεχτεί το μοιραίο, ότι η πεταλούδα δεν θα πετούσε ποτέ. Πήγαινε κάθε μέρα όμως και της έβαζε φαγάκι και νεράκι. Την καλημέριζε, της μιλούσε σαν να ήταν κι αυτή άνθρωπος, παιδί του. Κι

η Πνοή, όχι μόνο δεν τον φοβόταν, αλλά ανέβαινε και στους ώμους του και ο Ερμής την πήγαινε βόλτα στο χωράφι για να δει κι από ψηλά το χωράφι, σαν να πετούσε δηλαδή. Έτσι η Πνοή δεν ένιωθε μόνη, είχε τον Ερμή, την κυρα-Αφροδίτη, τα παιδιά τους.

Από τους ώμους, ανέβηκε στο αυτί του Ερμή Και κάτι σαν να του ψιθύρισε. Γαργαλιόταν ο Ερμής :

-Φύγε βρε από κει, γαργαλιέμαι, δεν το βλέπεις ;

Τίποτα η πεταλούδα ! Κάτι του έλεγε, αλλά ο Ερμής δεν το καταλάβαινε.

-Τι ; Θες να μου πεις κάτι ; Τι ; Είδες ένα όνειρο ; Και Θες να μου το πεις ; Βλέπουν κι οι πεταλούδες όνειρα ***; αναρωτήθηκε ο Ερμής. Για λέγε, για λέγε, κι έκατσε σε ένα βράχο να ξαποστάσει.

- Είδα στον ύπνο μου το ιερό πνεύμα των πεταλούδων, την Ιερή Ψυχή !... Ήταν ήρεμη και χαμογελαστή. Ήρθε και κάτι μου είπε στο αυτί. Και μετά με ράντισε με τη μαγική πεταλουδόσκονη. Κι έφυγε απότομα όπως ήρθε ! Δεν πέρασε λίγη ώρα, και, να σου κι εμφανίζεται ένας μεγάλος πολύχρωμος πεταλούδος, πολύχρωμος σαν κι εμένα. Μου είπε κάποια λόγια, δεν τα θυμάμαι, και μετά έσκυψε και ένωσε τις κεραίες του με τις δικές μου.

Αυτό ήταν ! Αμέσως τα φτερά μου μεγάλωσαν κι άλλο κι έγιναν δυνατά όπως και των άλλων πεταλούδων. Τα κούνησα, τα κούνησα κι άρχισα να απογειώνομαι από το έδαφος. Συνέχισα να τα κουνάω και, ... ναι !!, άρχισα να πετάω κανονικά, ψηλά, σαν τις άλλες πεταλούδες. Ο πεταλούδος - τώρα θυμήθηκα και το όνομά του, Έρωτα **** μου είπε πως τον έλεγαν - μου έπιασε το μπροστινό μου ποδαράκι και μαζί πετάξαμε στον ουρανό. Δεν είναι καταπληκτικό όνειρο, Ερμή; Το νιώθω, θα δεις, κάτι καλό θα μου συμβεί...

-Ναι, ναι, Πνοή, καταπληκτικό, είπε λίγο διστακτικά ο Ερμής που από τη μια χαιρόταν, αλλά από την άλλη την λυπόταν : «παρηγοριά στον άρρωστο», σκέφτηκε, αλλά δεν της το είπε. **Δεν ήθελε να τις στερήσει τις ελπίδες της. «Δίνουν κουράγιο»**, σκέφτηκε.

Έι, Μαριάννα με ακούς ; Καιρό έχεις να με διακόψεις. Μήπως κοιμήθηκες ;

Μαριάννα : Όχι, δεν κοιμήθηκα, σ' ακούω, αλλά κοντεύει να με πάρει κι εμένα ο ύπνος. Αργεί να τελειώσει ;

Μπαμπάς : Όχι, όχι, κοντεύουμε, φτάσαμε στο καλύτερο.

Μαριάννα : Λες να δω κι εγώ κανέναν πεταλούδο στον ύπνο μου ;

Μπαμπάς : Πολύ πιθανόν. Ίσως δεις πολλές πολύχρωμες πεταλούδες απόψε. Λοιπόν, συνεχίζω, πρόσεχε, γιατί έχω φουντώσει. Δεν πέρασαν λίγες μέρες, όταν ξαφνικά ένα πρωί, Κυριακή ήταν, ξύπνησε η Πνοή, και τι είδε μπροστά της ;

Μαριάννα : Τον Έρωτα, τον πεταλούδο !

Μπαμπάς : Ναι, τον Έρωτα, τον πεταλούδο που είχε δει στον ύπνο της. Μόνο που τώρα δεν ονειρευόταν, ήταν ξύπνια.

-Έλα, Πνοή, σήκω, ήρθα να σε πάρω, να πετάξουμε μαζί ψηλά, για πάντα. Έλα, είμαι ο Έρωτας που ήρθα στον ύπνο σου πριν λίγες μέρες.

Σάστισε η Πνοή :

- Τι ; Πώς ; Δεν καταλαβαίνω... Είμαι ξύπνια ; Κοιμάμαι ; Ονειρεύομαι ;
-Ούτε κοιμάσαι ούτε ονειρεύεσαι, της απάντησε γλυκά ο Έρωτας. Σε βλέπω πολύ καιρό εδώ. Σε θαύμασα. Θαύμασα την ψυχή σου, τη θέλησή σου, την καλή σου την καρδιά. Τόσο ίδια με τις άλλες, και τόσο διαφορετική... Είσαι ξεχωριστή, Πνοή, είσαι μοναδική μέσα σε όλες τις πεταλούδες. Έλα, ας ενώσουμε τις κεραίες μας, θα σου δώσω πνοή, δύναμη από τη δύναμή μου, έλα...

- Μα δεν έχω φτερά, ...

- Δεν έχεις ακούσει πως ο έρωτας δίνει φτερά ; την διέκοψε ο Έρωτας. Έλα. Κι έσκυψε, την πλησίασε κι ακούμπησε τις κεραίες του στις δικές της.

Και το θαύμα έγινε. Τα φτερά της άρχισαν να μεγαλώνουν, να μεγαλώνουν, ώσπου έγιναν διπλάσια σχεδόν. Άρχισε να τα κουνά, και ...

ναι !!! πετούσε, πετούσε σαν τις άλλες πεταλούδες κι ακόμα καλύτερα. Η δύναμη της αγάπης, βλέπεις...! Ξεπερνάς και τον εαυτό σου... Πήγε με μεγάλη λαχτάρα και κάθισε πάνω σε ένα πανέμορφο λουλούδι. Ω, πόσο καιρό την περίμενε αυτή τη στιγμή !!!...

Η Πνοή αγκάλιασε συγκινημένη τον Έρωτα και τον φίλησε. Πιάστηκαν χέρι χέρι, έεε, πόδι πόδι ήθελα να πω και πέταξαν ψηλά.

-Μια στιγμή, του λέει η Πνοή. Πριν φύγουμε, πρέπει κάτι να κάνω. Θέλω να χαιρετήσω τον Ερμή, την κυρα-Αφροδίτη, τα παιδιά τους. Πάμε, είναι στο σπίτι, παίρνουν το πρωινό τους.

Πέταξαν αγκαλιασμένοι στο τζάμι της κουζίνας. Μπήκαν μέσα από το άνοιγμά του, φέραν δυο βόλτες πάνω από το κεφάλι του Ερμή του αγρότη που κοιτούσε σαστισμένος.

-Γεια σας, ευχαριστούμε ! Ευχαριστούμε για όλα, είπαν κι οι δυο μ' ένα στόμα. Ερμή, σ' ευχαριστούμε. **Αν δεν έκανες αυτό που έκανες,**

αν δεν έскиζες το κουκούλι, δε θα ήμασταν τώρα εμείς μαζί . Σ' ευχαριστούμε !

-Στο καλό ! Στο καλό ! πρόλαβε να πει ο Ερμής ο αγρότης πριν πέσει λιπόθυμος, από τη χαρά του...

-Στο καλό ! φώναξαν κι όλοι μαζί και τις αποχαιρέτησαν καθώς πετούσαν στον ουρανό. Να μη μας ξεχάσετε, να έρχεστε !

- Βεβαίως ! απάντησαν η Πνοή κι ο Έρωτας και χάθηκαν στον ουρανό.

- Την τυχερή ! βγήκε και κερδισμένη ! Τώρα έχει παρέα και εμάς και τους ανθρώπους !... Μπράβο της, όμως ! Το άξιζε. Το κέρδισε με το σπαθί της, είπε μια από τις πεταλούδες που είδε τι έγινε.

Κι έτσι, ζήσαν αυτοί... πεταλουδότερα κι εμείς ανθρωπότερα... Αχ, τώρα ξύπνησα για τα καλά ! Σου άρεσε η ιστορία με το στόμα, Μαριάννα μου ;

Μαριάννα : Χρρρρ ! Χρρρρ !!!

(2° τέλος, για παιδιά)

Επεξηγήσεις :

Πνοή *, **ψυχή **** : Οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν την πεταλούδα, «ψυχή». Από το ρήμα «ψύχω» που σημαίνει αναπνέω. Άρα η «ψυχή» υποδηλώνει «πνοή», άρα και ζωή, αφού δεν μπορεί να υπάρξει ζωή χωρίς πνοή.

Όνειρα *** : Οι Μαυροπόδαροι ινδιάνοι πίστευαν ότι τα όνειρα τα φέρνει η πεταλούδα.

Έρωτας **** : Ο μύθος του Έρωτα και της Ψυχής : Ψυχή, η προσωποποίηση της ψυχής, ήταν κόρη του βασιλιά της Σικελίας κι ήταν πιο όμορφη κι από τη Θεά Αφροδίτη. Είχε θεϊκή ομορφιά. Η Αφροδίτη θύμωσε κι έστειλε το γιο της τον Έρωτα, ο οποίος την ερωτεύτηκε και πέρασαν πολλά βάσανα μέχρι να μπορέσουν να απολαύσουν την αγάπη τους. Έκαναν μια κόρη, την Ηδονή.

Ερμής : Ο Ερμής είναι ο αγγελιαφόρος των Θεών στην [ελληνική μυθολογία](#). Ακόμη λειτουργεί και ως [ψυχοπομπός](#), οδηγεί δηλαδή τις ψυχές

των νεκρών στον [Αδη](#). Στον νεκρό απεικονιζόταν να βγαίνει απ' το στόμα του η ψυχή με φτερά πεταλούδας.

Συμβουλή για τους γονείς :

Η ζωή μεγαλώνει με «χάδια» και «χαστούκια», με χαρές και λύπες, με «ερχομούς» κι «αποχωρισμούς», με «πένθος». Κυρίως με ... χαστούκια. Όσο κι αν θέλουμε να είναι η ζωή των παιδιών μας στρωμένη με ροδοπέταλα, αυτό είναι όχι μόνο ουτοπικό, αλλά και επικίνδυνο. Τα παιδιά βγαίνουν στη ζωή «άοπλα», χωρίς να έχουν τα εφόδια που χρειάζονται και με το πρώτο «κυματάκι» τρέχουν πάλι πίσω στον μπαμπά και στη μαμά. Το μεγάλωμα έχει ρίσκο, έχει αποχωρισμό, άρα και πολλή αγωνία, πόνο, ανασφάλεια, φόβο. Πρέπει να την αντέξει ο γονέας, για το καλό του παιδιού του.

Ό,τι το παιδί μπορεί να κάνει μόνο του, καλό θα είναι να το αφήνουμε να το κάνει μόνο του. Βιωματικά, με πράξεις, όχι με λόγια. Βιωματικά μαθαίνουμε ό,τι μαθαίνουμε. Ο γονέας είναι ανθρωποπλάστης, είναι ρυθμιστής, είναι καταλύτης, είναι ιχνηλάτης, είναι προπονητής. Ανοίγει δρόμους, δείχνει, εξηγεί, αναλύει, διευκολύνει, εμψυχώνει, υποστηρίζει, διδάσκει με το πρότυπό του, «προπονεί», συνοδεύει το παιδί στις πρώτες «πτήσεις» του. Κι όσο το παιδί μεγαλώνει, τόσο να δυσκολεύει και η προπόνηση. Χρειάζεται λοιπόν να μάθει ο γονέας ότι βοήθεια είναι και μάλιστα μεγάλη, και να μην βοηθάς το παιδί σου. Ας το βοηθήσει, αφήνοντάς το αβοήθητο. Να / θα βρει το δρόμο του κι έτσι θα φτάσει στην «Ιθάκη» του πιο σοφό, πιο χαρούμενο, πιο «πλούσιο». Έτσι θα δώσει και νόημα στη ζωή του. Σκληρή αγάπη, λοιπόν, «μεγαλωτική». Γι' αυτό, αν αγαπάτε τα παιδιά σας, μην τ' «αγαπάτε» (1)

TASK / ΑΣΚΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΓΟΝΕΑ :

A) Σκέψου, θυμήσου μια συγκεκριμένη στιγμή, μια συγκεκριμένη ανάμνηση από τη δική σου ζωή, που τα κατάφερες, που πέτυχες αυτό που στόχευες. Πώς ήσουν στην αρχή ; Πώς ήταν τα πράγματα τότε ; Ποια συναισθήματα είχες τότε ; Ποιο ήταν το πιο δυνατό ; (1ο στάδιο : Ήσουν κάμπια)

Πώς ήσουν, πώς έγινες μετά ; Ποιες αλλαγές, ποσοτικές, «εξωτερικές» και ποιες ποιοτικές, «εσωτερικές» έκανες ; Πώς ένιωθες ; Ποιο ήταν το κυρίαρχο συναίσθημα ; Πώς νιώθεις τώρα που τα ξαναθυμάσαι ; (3ο στάδιο : έγινες πεταλούδα)

Πώς το πέτυχες ; Πώς τα κατάφερες ; Γράψε ένα ένα τα βήματα που σε οδήγησαν σ' αυτήν την αλλαγή. Κράτα τα, θα σου χρειαστούν και στο μέλλον, είναι μια καλή συνταγή επιτυχίας. (2ο στάδιο : χρυσαλίδα)

B) Έφτασες εκεί που έφτασες, είσαι εκεί που είσαι. Σκέψου ότι τώρα μπαίνεις σε μια «σπείρα» ανώτερης τάξης κι ότι είσαι και πάλι κάμπια που θες να γίνεις πεταλούδα. Ποια είναι η Νέα πεταλούδα που θες να γίνεις ; Οραματίσου την. Κάνε την όσο γίνεται πιο συγκεκριμένη. Σε όποιο τομέα θέλεις, ιδεολογικό, οικογενειακό, προσωπικό, ζευγαρικό, επαγγελματικό, γονεϊκό κ.ά. Κατόπιν αναλογίσου : είναι συγκεκριμένος ο στόχος μου, είναι ρεαλιστικός ο στόχος μου, είναι ρεαλιστικές οι προσδοκίες μου ; Αν δεν είναι, κάν' τον συγκεκριμένο και χαμήλωσε και τον ... «πήχυ». Ποια νομίζεις «βήματα» χρειάζονται , για να πας από εκεί που είσαι, εκεί που θες να πας ; Γράψ' τα αναλυτικά, ένα ένα , με τη σειρά. Πρώτα αυτό, μετά αυτό κτλ. Ποιο είναι το πρώτο βήμα ; Ξεκίνα από αυτό. Μην ξεχνάς στην πορεία να επαναπροσδιορίζεις ό,τι χρειάζεται.

Μπορείς, αν θέλεις να φτιάξεις και κάποιο σκίτσο με το κάθε στάδιο, το κάθε βήμα που θα κάνεις. Βοηθάει πολύ.

Συγχαρητήρια. Έβγαλες αρχές ζωής, προϋποθέσεις επιτυχίας. Δίδαξε την ίδια μέθοδο στα παιδιά σου. Έτσι θα γίνουν πιο «σοφά», πιο έξυπνα, πιο ώριμα, πιο έμπειρα, πιο έτοιμα στο ταξίδι της ζωής. Μπορείς να κάνουν τις ίδιες ασκήσεις και τα παιδιά.

Καλή επιτυχία !!

Copy right : Νίκος Μαρκάκης

Το παραμύθι αυτό γράφτηκε τον Σεπτέμβριο του 2014 στον Πρ. Ηλία, στον Πειραιά.

(1) Περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό μπορείτε να βρείτε στο βιβλίο μου «ΑΝ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ, ΑΓΑΠΗΣΤΕ ΠΡΩΤΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ», εκδόσεις ΑΓΚΥΡΑ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΤΟΥΣΕ

2^η ΕΚΔΟΧΗ : Μόνο το παραμύθι

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στο νησί της πεταλούδας, στην Αστυπάλεια (τη λένε έτσι επειδή έχει σχήμα πεταλούδας), ο κυρ Ερμής ο αγρότης, με την οικογένειά του, τη γυναίκα του την κυρα-Αφροδίτη και τα τρία του παιδιά, την Ελένη, τη Βιβή και την Ειρήνη. Ήταν πάρα πολύ καλός άνθρωπος. Ευγενικός, δίκαιος, καλόψυχος, ήρεμος, πράος.

Λοιπόν, ο Ερμής ο αγρότης όλους τους βοηθούσε, για όλους είχε έναν καλό λόγο να πει, καλό και μόνον καλό, όλους τους δικαιολογούσε : **«Ε, άνθρωπος είναι και ο κυρ-Μανόλης, έκανε ένα λάθος, θα τον καταδικάσουμε ; Ξέρεις κανέναν άνθρωπο που δεν έχει κάνει και κανένα λάθος ; Ποιος είμαι εγώ που θα καταδικάσω αυτούς ; Σάμπως είμαι καλύτερος εγώ ; Πόσες και πόσες φορές δεν αδίκησα ανθρώπους, δεν έβλαψα - σίγουρα - κάποιους, ακόμα κι αν δεν είχα τέτοια πρόθεση. Ο αλάνθαστος ας ειρωνευτεί πρώτος, ας κοροϊδέψει πρώτος, ας καταδικάσει πρώτος.»**

Και να σκεφτείς πως ήταν «αγράμματος» ... Αγράμματος ναι, απαίδευτος όχι. Είχε μια πολύ βαθιά ανθρωπιστική παιδεία μέσα του, όπως βλέπεις. Είχε φοιτήσει στο καλύτερο σχολείο, είχε το καλύτερο ... πτυχίο, το πτυχίο της ζωής.

Αυτός ήταν και ένας ακόμα λόγος για να τον σέβονται, να τον εκτιμούν και να τον αγαπάνε όλοι στο χωριό. Είχε κι ένα χωραφάκι κι

από αυτό ζούσε την οικογένειά του. Είχε μέσα τα ελαιόδεντρά του, τις ντοματιές του, τα κλήματα του, τα ζαρζαβατικά του, τα οπωροφόρα του. Μοσχομύριζε ο τόπος από τις μανταρινιές, τις πορτοκαλιές, τις λεμονιές, τα πεπόνια και τα καρπούζια. Και σε ένα κομμάτι του χωραφιού, εκεί, μπροστά στο σπίτι, είχε φυτέψει, μαζί με την κυρα-Αφροδίτη τα καλλωπιστικά φυτά, γιασεμιά, τριανταφυλλiές, γεράνια κι ό,τι άλλο βάζει ο νους σου. Πανδαισία των χρωμάτων τώρα που μπήκε η άνοιξη! Και μπροστά στην πόρτα υπήρχαν δυο μεγάλες μουριές για να του κάνουν ίσκιο το καλοκαίρι - του άρεσε να βγάζει ένα στρώμα έξω και να κοιμάται εκεί τα βράδια, ακούγοντας τα τριζόνια - και μια ιτιά κλαίουσα.

Είχε, που λες σηκωθεί νωρίς, πολύ νωρίς, όπως πάντα, γιατί ο Ερμής ο αγρότης κοιμόταν με τις κόττες, δηλαδή πολύ νωρίς, και πήγε να σκαλίσει το χωράφι, τα καλλωπιστικά λουλούδια του, να γίνει το χώμα πιο αφράτο, να φτιάξει και ένα αυλάκι γύρω από το κάθε λουλούδι, για να μην φεύγει το νερό. Είχε και δυο γαϊδουράκια που τον βοηθούσαν στη δουλειά του. Ήτανε και η παρέα του στις ατέλειωτες ώρες δουλειάς...

Μάλιστα, τώρα που είχε μπει για τα καλά η άνοιξη - τέλος Απρίλη ήταν, χαρά Θεού - είχαν φυτρώσει και μερικά αγριόχορτα, παπαρούνες, μαργαρίτες και το σημείο αυτό ήταν λες και το είχε ζωγραφίσει ο καλύτερος ζωγράφος... Πήρε, λοιπόν, την τσάπα του ο Ερμής να τσαπίσει τα αγριολούλουδα, αλλά το χέρι του έμεινε μετέωρο...

Σκέφτηκε λοιπόν ο Ερμής : «Κι αυτά πλάσματα του Θεού είναι, γιατί να τα κόψω ; **Για όλα υπάρχει χώρος στο χωράφι.** Κι είναι τόσο όμορφα τα χρώματά τους... Ομορφαίνουν πολύ το χωράφι μας. Θα τα αφήσω λοιπόν, και θα κόψω μερικά τριαντάφυλλα να τα βάλω στο βάζο».

Δεν είχε προλάβει να ολοκληρώσει τη σκέψη του, γυρίζει λίγο το βλέμμα του, και τι να δει ; Ένα ζευγάρι πολύχρωμες πεταλούδες, καθόταν πάνω στη μουριά και κάτι έκανε... : η θηλυκή πεταλούδα

άφηνε τα αυγά της πάνω στα φύλλα της μουριάς, προσεκτικά προσεκτικά...

Πλησίασε αθόρυβα πιο κοντά, όχι όμως τόσο κοντά ώστε να τρομάξουν και να φύγουν. Σταμάτησε να θαυμάσει τη μαγική στιγμή: Η ζωή γεννάει ζωή...

-Ω, ένα ζευγάρι πεταλούδες ήρθε ν' αφήσει τα αυγά του στο χτήμα μας. Τι τυχεροί που είμαστε, είπε μέσα του. Ήρθαν να μας «ευλογήσουν», θα γεμίσει αγάπη το σπίτι μας, αγάπη, χαρά, γαλήνη. Οι ινδιάνοι τις θεωρούν σημάδι καλοτυχίας κι ευημερίας. Γι' αυτό κάνουν τον «χορό της πεταλούδας», για να τους ευλογήσουν οι πεταλούδες ... Και οι Κινέζοι πιστεύουν πως δύο πεταλούδες που πετούν μαζί, είναι σύμβολο αγάπης. Πιστεύουν ότι φέρνουν χαρά, γαλήνη και γνώση. Γι' αυτό τα λέει αυτά ο Ερμής.

«Θα έρχομαι κάθε πρωί να παρατηρώ τους ... νέους νοικάρηδες του δέντρου, τα αυγά», σκέφτηκε ο Ερμής ο αγρότης. «Θα τα προστατεύω κιόλας, μην έρθουν και τα φάνε τίποτα πουλάκια. Τι τυχεροί που είμαστε! Θα 'χουμε γεννητούρια στο χωράφι μας, θα γεμίσουμε πεταλούδες, τι ωραία! Τρέχω να το πω και στους άλλους, να χαρούν κι εκείνοι».

Κι από κείνη τη μέρα, ο Ερμής ο αγρότης είχε έναν ακόμη λόγο να ξυπνάει με όρεξη για δουλειά: Φρόντιζε και προστάτευε τα αυγά της πεταλούδας. Λες και ήταν δικά του. Λες και ήταν παιδιά του. Κι όσο πλησίαζαν οι μέρες που θα έσκαγαν τα αυγά, τόσο αυξανόταν η αγωνία του, αλλά και η χαρά του. Μετρούσε τις μέρες ...

Ώσπου ένα βράδυ, μετά από υπολογισμούς που έκανε, ξανά και ξανά, για να σιγουρευτεί ότι ήταν σωστοί, κατέληξε στο συμπέρασμα πως αύριο ξημερώνει η ... μεγάλη μέρα, που θα βγουν οι πεταλούδες από τα αυγά. «Πεταλούδες»; Τρόπος του λέγειν, δηλαδή, διότι, όταν γεννιούνται οι πεταλούδες, δεν είναι πεταλούδες, αλλά... κάμπιες. Οι πεταλούδες, όταν γεννιούνται δεν είναι, δε λέγονται πεταλούδες, αλλά κάμπιες. Κι είναι ασχημούλες μάλιστα! Δεν έχουν καν τη μορφή πεταλούδας, αλλά σκουληκιού. Οι πεταλούδες ώσπου να γίνουν κανονικές πεταλούδες - τέλεια έντομα, όπως λέμε - περνάνε από

αλλαγές που λέγονται μεταμορφώσεις. Αλλάζουν μορφή, και πρώτα, όπως σου είπα, γίνονται κάμπιες.

Μετά, αυτές οικυρίες, οι κάμπιες αρχίζουν και τρώνε τα φύλλα του δέντρου. Και είναι αχόρταγες ! Τρώνε, τρώνε, τρώνε και δε σταματάνε. Το μόνο που κάνουν είναι να τρώνε διαρκώς. Και έτσι μεγαλώνουν πολύ γρήγορα. Βιάζονται, γιατί όλα πρέπει να γίνουν καθώς πρέπει και στην ώρα τους. Και, που λες, αφού μεγαλώσουν αρκετά, πάνε σε ένα σημείο του δέντρου και κει αρχίζουν μόνες τους να υφαίνουν πολύ λεπτά μεταξωτά νήματα και μετά, με αυτά τα νήματα να πλέκουν το ...σπιτάκι τους, τη φωλίτσα τους, το κουκούλι τους. Με πολλή υπομονή και μεγάλη επιμέλεια... Οι κάμπιες πλέκουν το κουκούλι τους και μένουν μέσα, ώσπου το κουκούλι τις τυλίγει εντελώς. Υφαίνουν, υφαίνουν, υφαίνουν, ώσπου , την κατάλληλη ώρα, βρίσκονται τυλιγμένες ολόκληρες μέσα σε ένα θερμό κουκούλι. Στο δικό της η καθεμιά.

Και μετά ... περιμένουν, περιμένουν υπομονετικά. Δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να περιμένουν... Αναμένουν την μεταμόρφωσή τους σε πεταλούδα.

Λοιπόν, φαντάσου τη χαρά του Ερμή και της οικογένειάς του, που τα ζούσανε αυτά λεπτό προς λεπτό. Πτετούσε από τη χαρά του ο Ερμής. Όμως η αγωνία του δεν είχε φύγει εντελώς, διότι η ... ζωή δεν είχε ολοκληρώσει ακόμα το έργο της. Βρισκόμαστε στο δεύτερο στάδιο, στη δεύτερη αλλαγή. Τώρα η κάμπια μπήκε στο κουκούλι της, κι αρχίζει να αλλάζει, να μεταμορφώνεται. Γι αυτό δεν την λέμε κάμπια πλέον, αλλά χρυσαλίδα.

Λοιπόν, η χρυσαλίδα κάθεται στο κουκούλι της και περιμένει. Περιμένει να αλλάξει το σώμα της, να αρχίσουν να βγαίνουν τα φτερά και να γίνει κανονική πεταλούδα. Κι όταν νιώσει έτοιμη, τότε αρχίζει να ανοίγει το κουκούλι με πολύ κόπο και μεγάλη προσπάθεια, γιατί είναι η ώρα να βγει έξω και να αρχίσει πλέον να πετάει. Είναι η πιο κρίσιμη στιγμή... Δε βγαίνει έτσι εύκολα όπως βγαίνει το κοτοπουλάκι από τ' αυγό. Βγαίνει από το κουκούλι της παλεύοντας, προσπαθώντας πάρα πολύ.

Ώσπου ξυπνάνε ένα πρωί και δε νιώθουν πλέον χρυσαλίδες, δε νιώθουν δυσκίνητες. Κι αρχίζουν να κουνάνε τα φτερά τους, σπάνε το κουκούλι του και .. πετάνε ελεύθερες στον ουρανό. Κανονικές, πανέμορφες πεταλούδες!

Δεν μπορείς να φανταστείς τη χαρά του Ερμή του αγρότη, όταν έβλεπε ένα ένα τα κουκούλια να ανοίγουν και να ξεπροβάλλουν από μέσα οι πανέμορφες, πολύχρωμες - σαν τους γονείς τους - πεταλουδίτσες, διστακτικά, άγαρμπα στην αρχή, θαρραλέα, σταθερά στη συνέχεια. Ήταν απερίγραπτη.

Αυτός είναι και ο κύκλος ζωής της πεταλούδας : Από το αυγό βγαίνει η κάμπια, μετά γίνεται χρυσαλίδα και μετά κανονική πεταλούδα. Τρεις αλλαγές, τρεις μεταμορφώσεις : κάμπια, χρυσαλίδα, πεταλούδα. Κάμπια, χρυσαλίδα, πεταλούδα.

Εκεί όμως που ήταν χαρούμενος κι είχε απορροφηθεί από το χορό των πεταλούδων, παρατήρησε κάτι : Μια πεταλουδίτσα δυσκολευόταν να βγει από το κουκούλι της. Προσπαθούσε, προσπαθούσε, αλλά δεν τα κατάφερνε.

Σπάραξε η καρδιά του Ερμή. «Τι να κάνω ;», σκέφτηκε. «Δεν θα τα καταφέρει μόνη της, πρέπει να την βοηθήσω !», συλλογίστηκε. Πλησίασε πιο κοντά. Έπιασε το κουκούλι όσο μπορούσε πιο απαλά και με τα νύχια του άνοιξε λίγο τη σχισμή, ίσα ίσα για να περάσει, να βγει η πεταλούδα. Και, τσουπ, αυτή βγήκε αμέσως έξω ! Χαρά κι ανακούφιση για τον Ερμή τον αγρότη.

Η χαρά του όμως κι η ανακούφισή του δεν κράτησαν παρά μόνο μερικές στιγμές, διότι τώρα η αγωνία του επανήλθε δριμύτερη, πιο μεγάλη δηλαδή. Η πεταλούδα, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να πετάξει ... Τώρα μάλιστα ένιωθε και λύπη καθώς και θυμό για τον εαυτό του, γιατί ήταν αυτός υπεύθυνος που η πεταλούδα δεν μπορούσε να πετάξει...

Προσπαθούσε, ξαναπροσπαθούσε, τίποτα. Μάταιοι οι κόποι της. Σε λίγη μάλιστα ώρα, κουρασμένη καθώς ήταν, σταμάτησε τις προσπάθειες κι άρχισε να περπατάει στο χώμα, αντί να πετά πάνω στον ουρανό...

Όσο για τον Ερμή, δεν τον χωρούσαν τα ρούχα του. Κόντευε να σκάσει από τη λύπη του.

-Τι έκανα ! Τι έκανα ! Πήγα να τη βοηθήσω και τελικά την κατέστρεψα... Δεν έπρεπε να τη βοηθήσω, δεν έπρεπε να το κάνω αυτό ! Έπρεπε να περιμένω. Τι ανόητος που ήμουν ! Πώς δεν το έβλεπα ; Η προσπάθεια που έκανε ήταν αυτό που δυνάμωνε τα φτερά της. Όσο προσπαθούσε, τόσο δυνάμωναν τα φτερά της. Κι όταν θα ήταν δυνατά αρκετά, θα έσπαγε μόνη της το κουκούλι της και θα πετούσε μια χαρά ... Η βοήθεια που της πρόσφερα της έκανε κακό, ήταν καταστροφική. Έπρεπε να την αφήσω αβοήθητη. Αυτή θα ήταν η μεγαλύτερη βοήθεια που θα μπορούσα να της προσφέρω, αυτή τη στιγμή. Πραγματική βοήθεια, «μεγαλωτική» βοήθεια κι όχι βοήθεια που κατσιάζει. Πρέπει να προηγηθεί η «σταύρωση», για να έρθει η «ανάσταση». Κανείς δε μαθαίνει να «πετά», κυριολεκτικά και μεταφορικά, όσο κρατιέται στις πλάτες των άλλων και πετούν οι άλλοι γι' αυτόν. Δε χαίρεσαι και πέταγμα ... Είσαι κι εξαρτημένος από τους άλλους, δεν είσαι ελεύθερος... Πω πω, τι έκανα ! Πω πω, τι έκανα ! ...

Εγώ την καταδίκασα, εγώ και θα την σώσω. Αν την αφήσω εδώ, θα πεθάνει ή θα την φάει κανένα πουλάκι ή καμιά γάτα. Θα την πάρω στο σπίτι, θα της φτιάξω ένα σπιτάκι και θα την φροντίζω ... σαν παιδί μου.

Έσκυψε και την πήρε απαλά στα χέρια του που έτρεμαν. Της έδινε ώθηση να πετάξει, αλλά η πεταλούδα δεν τα κατάφερνε. Έπεφτε και πάλι κάτω. Ξανά και ξανά. Ώσπου το πήρε απόφαση : δε θα πετούσε ποτέ ! Πήγε περίλυπος στο σπίτι του. Της έφτιαξε ένα σπιτάκι έβαλε και χώμα και λουλούδια, για να νιώθει σαν στο σπίτι της. Η λύπη όμως είχε επισκιάσει τη χαρά από τις τόσες άλλες πεταλούδες που ήδη πετούσαν στον ουρανό.

Εκείνη τη μέρα, Μαριάννα μου, ο Ερμής δεν έφερε καλά μαντάτα στην οικογένειά του. Το γεγονός αυτό επισκίασε τα πάντα. Εκείνη τη μέρα ούτε δούλεψε στο χωράφι ούτε έφαγε. Την πέρασε καθισμένος

σε μια πολυθρόνα, ακούνητος, αμίλητος, αγέλαστος. Δεν έφαγε ούτε μια μπουκιά ψωμί... Το μόνο καλό, ότι πήρε από την πεταλούδα ένα σπουδαίο «μάθημα».

(1^ο τέλος, για γονείς)

Λοιπόν, η Πνοή * , η πεταλούδα που δεν πετούσε δηλαδή (αυτό το όνομα της είχε δώσει η οικογένεια του Ερμή του αγρότη), δεν είχε δυνατά φτερά, αλλά είχε ψυχή**, είχε πολύ ... τσαγανό, θέληση και πείσμα για ζωή. Ούτε έκλαιγε μοιρολατρικά τη μοίρα της ούτε παραιτήθηκε. Το αντίθετο μάλιστα. Το έβαλε πείσμα να κάνει ό,τι μπορεί, να το παλέψει όσο μπορεί. Γυμναζόταν, γυμναζόταν, προσπαθούσε όλο και πιο πολύ κάθε μέρα, και είχε καταφέρει να κάνει μεγαλύτερα πηδηματάκια και μπορούσε έτσι να πηδήξει από ένα λουλουδάκι στο ακριβώς διπλανό του που ήταν πολύ κοντά.

-Καημένη, Πνοή, τι έπαθες, πόσο μόνη είσαι, της έλεγαν οι άλλες πεταλούδες που πετούσαν ψηλά και την έβλεπαν που δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν την έκαναν μάλιστα και παρέα, γιατί ντρέπονταν να κάνουν παρέα με μια «παρακατιανή», όπως έλεγαν. Κάποιες μάλιστα την κορόιδευαν κιόλας.

- Καημένη ; γιατί καημένη ; απαντούσε θαρρετά η Πνοή. **Κανείς δεν μπορεί να λέγεται καημένος, παρά μόνο αν το θελήσει ο ίδιος.** Και πείσμωνε ακόμα περισσότερο και προσπαθούσε ακόμα πιο πολύ να πετάξει. Κι ούτε τους κρατούσε κακία ούτε τίποτα... Και δεν νιώθω μόνη... Έχω παρέα τον αέρα, έχω τα σύννεφα, έχω τα λουλούδια, έχω τους ήχους, έχω τις μυρωδιές, έχω τον εαυτό μου, έχω τις σκέψεις μου, τα όνειρά μου, έχω και κάτι που δεν έχετε εσείς, ... τους ανθρώπους. Εσείς τους έχετε ; Όχι, γιατί τους φοβάστε, διότι σας κυνηγάνε. Εγώ, τέτοιους φόβους δεν έχω...

Έτσι περνούσαν οι μέρες ώσπου μπήκε κι ο Θεριστής, ο Ιούνιος, κι οι ζέστες άναψαν. Η ζωή ξαναβρήκε το ρυθμό της και συνέχισε να

κυλά ανάμελα στο σπίτι του Ερμή του αγρότη, που είχε πλέον κι αυτός αποδεχτεί το μοιραίο, ότι η πεταλούδα δεν θα πετούσε ποτέ. Πήγαινε κάθε μέρα όμως και της έβαζε φαγάκι και νεράκι. Την καλημέριζε, της μιλούσε σαν να ήταν κι αυτή άνθρωπος, παιδί του. Κι η Πνοή, όχι μόνο δεν τον φοβόταν, αλλά ανέβαινε και στους ώμους του και ο Ερμής την πήγαινε βόλτα στο χωράφι για να δει κι από ψηλά το χωράφι, σαν να πετούσε δηλαδή. Έτσι η Πνοή δεν ένιωθε μόνη, είχε τον Ερμή, την κυρα-Αφροδίτη, τα παιδιά τους.

Από τους ώμους, ανέβηκε στο αυτί του Ερμή Και κάτι σαν να του ψιθύρισε. Γαργαλιόταν ο Ερμής :

-Φύγε βρε από κει, γαργαλιέμαι, δεν το βλέπεις ;

Τίποτα η πεταλούδα ! Κάτι του έλεγε, αλλά ο Ερμής δεν το καταλάβαινε.

-Τι ; Θες να μου πεις κάτι ; Τι ; Είδες ένα όνειρο ; Και Θες να μου το πεις ; Βλέπουν κι οι πεταλούδες όνειρα ***; αναρωτήθηκε ο Ερμής. Για λέγε, για λέγε, κι έκατσε σε ένα βράχο να ξαποστάσει.

- Είδα στον ύπνο μου το ιερό πνεύμα των πεταλούδων, την Ιερή Ψυχή !... Ήταν ήρεμη και χαμογελαστή. Ήρθε και κάτι μου είπε στο αυτί. Και μετά με ράντισε με τη μαγική πεταλουδόσκονη. Κι έφυγε απότομα όπως ήρθε ! Δεν πέρασε λίγη ώρα, και, να σου κι εμφανίζεται ένας μεγάλος πολύχρωμος πεταλούδος, πολύχρωμος σαν κι εμένα. Μου είπε κάποια λόγια, δεν τα θυμάμαι, και μετά έσκυψε και ένωσε τις κεραίες του με τις δικές μου.

Αυτό ήταν ! Αμέσως τα φτερά μου μεγάλωσαν κι άλλο κι έγιναν δυνατά όπως και των άλλων πεταλούδων. Τα κούνησα, τα κούνησα κι άρχισα να απογειώνομαι από το έδαφος. Συνέχισα να τα κουνάω και, ... ναι !, άρχισα να πετάω κανονικά, ψηλά, σαν τις άλλες πεταλούδες. Ο πεταλούδος - τώρα θυμήθηκα και το όνομά του, Έρωτα **** μου είπε πως τον έλεγαν - μου έπιασε το μπροστινό μου ποδαράκι και μαζί πετάξαμε στον ουρανό. Δεν είναι καταπληκτικό όνειρο, Ερμή; Το νιώθω, θα δεις, κάτι καλό θα μου συμβεί...

-Ναι, ναι, Πνοή, καταπληκτικό, είπε λίγο διστακτικά ο Ερμής που από τη μια χαιρόταν, αλλά από την άλλη την λυπόταν : «παρηγοριά

στον άρρωστο», σκέφτηκε, αλλά δεν της το είπε. **Δεν ήθελε να τις στερήσει τις ελπίδες της. «Δίνουν κουράγιο»**, σκέφτηκε.

Δεν πέρασαν, όμως λίγες μέρες, όταν ξαφνικά ένα πρωί, Κυριακή ήταν, ξύπνησε η Πνοή, και τι είδε μπροστά της ; Τον Έρωτα, τον πεταλούδο ! Ναι, τον Έρωτα, τον πεταλούδο που είχε δει στον ύπνο της. Μόνο που τώρα δεν ονειρευόταν, ήταν ξύπνια.

-Έλα, Πνοή, σήκω, ήρθα να σε πάρω, να πετάξουμε μαζί ψηλά, για πάντα. Έλα, είμαι ο Έρωτας που ήρθα στον ύπνο σου πριν λίγες μέρες.

Σάστισε η Πνοή :

- Τι ; Πώς; Δεν καταλαβαίνω... Είμαι ξύπνια ; Κοιμάμαι ; Ονειρεύομαι ;

-Ούτε κοιμάσαι ούτε ονειρεύεσαι, της απάντησε γλυκά ο Έρωτας. Σε βλέπω πολύ καιρό εδώ. Σε θαύμασα. Θαύμασα την ψυχή σου, τη θέλησή σου, την καλή σου την καρδιά. **Είσαι ξεχωριστή**, Πνοή, είσαι **μοναδική** μέσα σε όλες τις πεταλούδες. Έλα, ας ενώσουμε τις κεραίες μας, θα σου δώσω πνοή, δύναμη από τη δύναμή μου, έλα...

- Μα δεν έχω φτερά, ...

- Δεν έχεις ακούσει πως ο έρωτας δίνει φτερά ; την διέκοψε ο Έρωτας. Έλα. Κι έσκυψε, την πλησίασε κι ακούμπησε τις κεραίες του στις δικές της.

Και το θαύμα έγινε. Τα φτερά της άρχισαν να μεγαλώνουν, να μεγαλώνουν, ώσπου έγιναν διπλάσια σχεδόν. Άρχισε να τα κουνά, και ... ναι !!! πετούσε, πετούσε σαν τις άλλες πεταλούδες κι ακόμα καλύτερα. **Η δύναμη της αγάπης, βλέπεις...! Ξεπερνάς και τον εαυτό σου...** Πήγε με μεγάλη λαχτάρα και κάθισε πάνω σε ένα πανέμορφο λουλούδι. Ω, πόσο καιρό την περίμενε αυτή τη στιγμή !!...

Η Πνοή αγκάλιασε συγκινημένη τον Έρωτα και τον φίλησε. Πιάστηκαν χέρι χέρι, έεε, πόδι πόδι ήθελα να πω και πέταξαν ψηλά.

-Μια στιγμή, του λέει η Πνοή. Πριν φύγουμε, πρέπει κάτι να κάνω. Θέλω να χαιρετήσω τον Ερμή, την κυρα-Αφροδίτη, τα παιδιά τους. Πάμε, είναι στο σπίτι, παίρνουν το πρωινό τους.

Πέταξαν αγκαλιασμένοι στο τζάμι της κουζίνας. Μπήκαν μέσα από το άνοιγμά του, φέραν δυο βόλτες πάνω από το κεφάλι του Ερμή του αγρότη που κοιτούσε σαστισμένος.

-Γεια σας, ευχαριστούμε ! Ευχαριστούμε για όλα, είπαν κι οι δυο μ' ένα στόμα. Ερμή, σ' ευχαριστούμε. **Αν δεν έκανες αυτό που έκανες, αν δεν έскиζες το κουκούλι, δε θα ήμασταν τώρα εμείς μαζί . Σ' ευχαριστούμε !**

-Στο καλό ! Στο καλό ! πρόλαβε να πει ο Ερμής ο αγρότης πριν πέσει λιπόθυμος, από τη χαρά του...

-Στο καλό ! φώναξαν κι όλοι μαζί και τις αποχαιρέτησαν καθώς πετούσαν στον ουρανό. Να μη μας ξεχάσετε, να έρχεστε !

- Βεβαίως ! απάντησαν η Πνοή κι ο Έρωτας και χάθηκαν στον ουρανό.

- Την τυχερή ! βγήκε και κερδισμένη ! Τώρα έχει παρέα και εμάς και τους ανθρώπους !... Μπράβο της, όμως ! Το άξιζε. Το κέρδισε με το σπαθί της, είπε μια από τις πεταλούδες που είδε τι έγινε.

Κι έτσι ζήσαν αυτοί... πεταλουδότερα κι εμείς ανθρωπότερα...

(2° τέλος, για παιδιά)